

Înainte de ceasul încercării – Autor necunoscut

Întreaga lume geme sub povara grea a războiului mondial. Ea simte că această stare îngrozitoare nu mai poate fi suportată mult timp și tânjește după o pace timpurie.

Toți, dacă nu a fost învățați de Cuvântul lui Dumnezeu, sunt de părere că victoria partidului său va aduce un timp de pace, dreptate și siguranță. Adevărații creștini nu împărtășesc această speranță. Ei știu că judecăți și mai mari, mult mai grele și mai teribile decât cele actuale, vor lovi pământul înainte de a se instaura o „împărăție de nezdruccinat”, o domnie a dreptății și a păcii sub sceptrul glorios al lui Isus Hristos (compară cu Evrei 12.26-28). Având în vedere vărsarea de sânge și suferința îngrozitoare a acestui război, este de înțeles că unii credincioși și-au format opinia că ne-am afla deja în timpurile sfârșitului și că am ajuns la „începutul durerilor” (Matei 24.8), care preced „ziua Domnului” (2 Tesaloniceni 2.2), „ziua lui Iehova”, așa cum este numită în Vechiul Testament. Dar nu este așa. Noi trăim încă în epoca *harului*. „Ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10) nu a sosit încă.

Pe parcursul timpului îndelungat de har, omenirea a fost lovită de multe judecăți, care aveau ca scop să-i conducă pe oameni la pocăință și să le arate că Dumnezeu este drept și că nu poate tolera răul. Uneori, Dumnezeu suportă nedreptatea creaturilor Sale pentru o perioadă lungă de timp. Este posibil ca omul să o fi uitat deja, și trec mulți anii până când omul își amintește de ea. În mod neașteptat, însă, o judecată grea cade asupra unui popor sau altul, asupra unei țări sau alteia, iar Dumnezeu dovedește că nu a uitat nimic. Deși, așa cum am spus, trăim în „ziua mântuirii” [2 Corinteni 6.2] și „orice nelegiuire a omului” își va găsi răsplata dreaptă *doar la sfârșitul zilelor*, înaintea tronului alb, Dumnezeu are plăcere să le facă cunoscut oamenilor dezgustul Său față de păcat, prin judecăți chiar și în timpul *harului*, pentru a le trezi conștiința. Este ceea ce a făcut în vechime cu națiunile care nu cunoșteau Legea Sa și, mai ales, cu poporul Său, care era sub Lege, iar judecățile Sale urmăresc același scop și astăzi. Dar, deși astăzi Dumnezeu judecă uneori răul cu o severitate îngrozitoare, timpul prezent poartă amprenta „*îndelungii-răbdări*” într-un mod remarcabil, iar Domnul îi cheamă pe cei răscumpărați ai Săi, Adunarea sau Biserica, să facă la fel. „Considerați îndelunga-răbdare a Domnului nostru mântuire” [2 Petru 3.15], ne scrie El prin apostolul Său, și El Însuși spune: „Pentru că ai păzit cuvântul *răbdării Mele*, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ. Eu vin curând.” (Apocalipsa 3.10,11).

În ultimul pasaj primim și promisiunea că credincioșii din zilele noastre, Biserica lui Hristos, acești martori ai *harului* lui Isus, vor fi protejați de ceasul încercării care va veni peste întreg pământul locuit. Acest ceas al încercării nu este din cauza lor. El va veni pentru a-i încerca *pe cei care locuiesc pe pământ*. Cartea Apocalipsa îi denumește pe vrăjmașii lui Dumnezeu și ai sfinților Săi, pe oamenii care au ales pământul ca parte a lor și îl consideră ca fiind casa lor, ca fiind cei care „*locuiesc pe pământ*”. Aceștia se află în contrast cu cei despre care se spune în Apocalipsa 13.6: „*cei care locuiesc [sau: au cortul lor] în cer*”. Aceștia nu vor ajunge la ceasul dificil al încercării; înainte de acest ceas ei vor fi răpiți pe nori, pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh și pentru a fi la El pentru totdeauna. Dumnezeu amână judecata până când știe că ai Săi sunt în siguranță.

El a arătat uneori aceasta într-un limbaj simbolic. Să ne gândim, de exemplu, la Sodoma și Gomora. Venise ceasul pedepsei pentru aceste cetăți păcătoase. Dar, cu puțin timp înainte de distrugerea lor, Iehova l-a scos pe neprihănitul Lot și l-a forțat să ajungă la locul de scăpare, Țoar.

„Grăbește-te, scapă acolo, *pentru că nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo*” (Geneza 19.22). Domnul nostru amintește mai târziu de acel moment. „În ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat cu foc și pucioasă din cer și i-a omorât pe toți” (Luca 17.29). Cât de fatală a fost plecarea lui Lot din Sodoma! Răpirea credincioșilor va fi la fel de fatală pentru lume. De îndată ce ei vor fi în siguranță, va începe „ceasul încercării peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ”. Acest ceas inițiază „*ziua mâniei lui Dumnezeu*” pentru lume și „ *timpul de mare necaz*” pentru viitoarea rămășiță credincioasă a iudeilor (compară cu Țefania 2.2,3 și alte pasaje; Matei 24.21 și versetele următoarele).

Rămășița „va fugi în pustiu, *la locul ei, ... departe de fața șarpelui*” (Apocalipsa 12.14). În mijlocul scenei judecării, ea va găsi un loc de refugiu pregătit pentru ea. Dar chiar dacă ea va fi pusă la adăpost de urmărirea lui satan, ea nu va fi păzită de *scenă* și nici de *ceas*; dar Adunarea (Biserica) este păzită în locurile cerești, departe de *locul* unde se dezlănțuie judecățile, departe de *timp*, de ceas, căci în ceruri orele nu sunt numărate.

Când va veni Mântuitorul nostru să ne ia acasă, în gloria Sa? și *când* va începe „ziua Fiului Omului?”, se întreabă unii credincioși și nu găsesc răspuns.

În ceea ce privește cea de-a doua întrebare, răspunsul Domnului este: „Dar, despre ziua aceea sau despre ceasul acela, *nimeni* nu știe: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Marcu 13.32). Prin aceste cuvinte solemne, El a refuzat să dezvăluie rămășiței iudaice momentul revenirii Sale. Acel ceas va veni deodată, pe neașteptate. La fel se întâmplă și cu răpirea Bisericii. În ambele cazuri nu ni se spune ziua și ceasul. Dar un cuvânt de o importanță sacră este adresat tuturor. Se spune: *Vegheați!* „Iar ce vă spun vouă, spun tuturor: **vegheați!**” (Marcu 13.37).

Biserica Îl așteaptă pe „*Fiul lui Dumnezeu din cer*”, Israel va trebui să aștepte „*ziua Fiului Omului*”; dar nimeni nu știe ceasul în care așteptarea va lua sfârșit. În această privință, Biserica și rămășița iudaică se află în aceeași situație, dar cu o *singură* diferență. *Rămășiței iudaice* i se dau semne, adică i se spun anumite lucruri care *trebuie* să preceadă „ziua Fiului Omului”, chiar dacă nu cunosc ziua și ceasul arătării Sale (Matei 24.32-35). Dar *sfinților din timpul prezent*, care Îl așteaptă pe Fiul lui Dumnezeu din cer, nu li se dau astfel de semne și nici nu li se spun evenimente care trebuie neapărat să preceadă venirea Sa.

Lui *Noe*, Domnul i-a comunicat planul Său cu privire la judecată și i-a dat anumite indicii despre începutul acesteia. *Noe* știa că judecata nu va avea loc înainte ca arca sa să fie terminată. La fel israeliților li s-a făcut cunoscut faptul că anumite evenimente vor trebui să aibă loc înainte ca Fiul Omului să poată apărea din nou pe pământ.

Cu *Enoh* a fost altfel. Niciun eveniment necesar nu a împiedicat răpirea lui. Umblarea sa cu Dumnezeu a fost tot ceea ce a precedat înălțarea sa la cer. La fel se întâmplă și cu Biserica care este acum adunată. Ea nu așteaptă nicio împrejurare de timp; niciun eveniment nu-i pregătește drumul spre cer. Este posibil să existe războaie, molime și tulburări politice, așa cum s-a întâmplat adesea în decursul timpului, dar acest lucru nu are nimic de-a face cu venirea Domnului pentru ai Săi.

Domnul îi spune *rămășiței iudaice* să ia seama la anumite semne și evenimente, pentru a recunoaște „că El este aproape la ușă” (Matei 24.33). A spune **dinainte**: „Timpul este aproape” este ceea ce El numește înșelăciune (Luca 21.8). Dar noi suntem învățați de Iacov: „Venirea Domnului *s-a apropiat*” (Iacov 5.8); Pavel ne încurajează cu cuvintele: „Domnul este *aproape*”

(Filipeni 4.5), iar Domnul Însuși ne strigă de trei ori la sfârșitul cărții Apocalipsa: „Eu vin *curând!*” (Apocalipsa 22.7,12,20; compară cu Apocalipsa 3.11).

De asemenea, există o diferență semnificativă în faptul că *rămășița* este îndemnată să vegheze, pentru ca ziua să nu o prindă ca un hoț (compară cu Matei 24.43), în timp ce apostolul *ne* îndeamnă pe noi, ca pe cei care *suntem ai zilei* și ni se cuvine să umblăm ca *fii ai zilei* (1 Tesaloniceni 5.5,6).

Credincioșilor din zilele noastre nu li se dă niciun semn prin care să recunoască apropierea venirii Domnului pentru a-i răpi, sau prin care să recunoască apropierea zilei Domnului, cu excepția creșterii necredinței. De aceea, poziția pe care trebuie să o adopte și să o mențină în această lume este una de *așteptare constantă a venirii lui Hristos*. Nu este suficient să știm că El va veni din nou. Putem fi complet lămurii cu privire la acest adevăr și totuși să nu-L așteptăm. O adevărată așteptare a Domnului include o *privire îndreptată permanent spre venirea Lui*. Suntem lăsați în mod deliberat în incertitudine cu privire la momentul revenirii Sale, astfel încât să fim mereu asemenea oamenilor care Îl așteaptă pe Domnul lor. **Suntem noi astfel de oameni?** Nu cumva venirea Domnului a devenit poate un fel de articol de credință pentru unii dintre noi, dar nu mai este un adevăr învățat de la Dumnezeu Însuși și, prin urmare, eficient în putere în suflet? Nicio inimă nu o poate poseda ca pe o speranță reală, vie, și să nu simtă profund absența lui Hristos și să nu tânjească după El. În măsura în care tânjesc după El, mă străduiesc ca toate cu care intru în contact să fie potrivite pentru El și mă întreb mereu: *Îi va plăcea asta sau ceea ce fac eu?* - Da, nimic nu ne ajută mai mult să umblăm conform cu voia Domnului în mijlocul lucrurilor vizibile din jurul nostru decât o *permanentă așteptare a Lui*.

Așadar, noi așteptăm venirea Domnului nostru, care a spus: Eu vin în *curând!* După ce aceasta a devenit realitate și El și-a luat mireasa la Sine, începe ora gravă a încercării, care va veni peste întreg pământul locuit. Astăzi domnește încă timpul minunat al harului. După cum arată războiul mondial, judecățile și încercările divine lovesc pământul și pe credincioși și necredincioși deopotrivă. Prin acestea, lumea înstrăinată de Dumnezeu trebuie să fie îndemnată să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Pentru credincios, însă, această încercare, ca orice altă încercare, are un scop și un caracter diferit.

Petru ne învață despre aceasta în prima sa scrisoare (1 Petru 4.12-14). Focul persecuției i-a lovit pe creștini „*ca o încercare*”. Nu era o judecată pentru păcatele lor. Aceasta era în spatele lor. Crucea lui Hristos era - pentru ei, ca și pentru noi - mărturia veșnică că această judecată s-a încheiat. Focul persecuției era, pe de o parte, un *privilegiu* pentru ei, deoarece astfel împărtășeau suferința care Îl adusese pe Domnul lor de pe cruce la glorie, dar, pe de altă parte, era și un *instrument de disciplinare* în mâna lui Dumnezeu, pentru a-i curăți și a trezi în ei speranța. Acești creștini, deși în siguranță față de judecata viitoare și protejați de ceasul încercării, aveau nevoie de această disciplinare. „Este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4.17).

Pentru noi, care avem de suferit mai puțin din cauza persecuției din cauza credinței noastre, războiul actual este și el un instrument de disciplinare pentru a ne curăți, pentru a ne reînvia speranța și pentru a ne face martori mai credincioși ai harului și adevărului Domnului nostru în această lume. La urma urmei, noi suntem scrisoarea Lui, cunoscută și citită de toți oamenii, iar El ne-a lăsat aici - poate doar pentru încă o zi sau o săptămână - pentru ca noi să putem da mărturie despre El și să-L prezentăm lumii prin comportamentul nostru. În devotamentul Său față de Dumnezeu, în viață ca și în moarte, El a dovedit că era „*sărat cu sare*”; așa cum este scris: „Orice jertfă va fi sărată cu sare” (Marcu 9.49) „Sarea”, în cazul Său, înseamnă sfințenie practică, separare completă pentru Dumnezeu.

Domnul le-a spus odată ucenicilor Săi, în auzul mulțimii: „**Voi sunteți sarea pământului**” (Matei 5.13.) Cu aceasta le-a arătat lor și tuturor celor ai Săi ce misiune au pe pământ, locul de revelare al lui Dumnezeu. Acest loc, această misiune nu ne-am dat-o noi înșine, ci ne-a fost dată de Dumnezeu. Toți cei care sunt acum „sărați cu foc și sărați cu sare” (Marcu 9.49), adică toți cei care au fost aduși la Dumnezeu prin pocăință și convertire adevărată și care acum judecă și condamnă tot ceea ce în ei înșiși este contrar lui Dumnezeu, formează „sarea pământului”. Noi suntem chemați să arătăm pe pământ cu toată puterea noastră sfințenia care ne separă de tot răul și, în același timp, ne pune deoparte pentru Dumnezeu. Pentru că „orice dar din darul de mâncare al tău să-l sărezi cu sare; și să nu lași să lipsească sarea legământului Dumnezeului tău de pe darul tău de mâncare; să aduci cu sare toate darurile tale” (Leviticul 2.13). Sarea este un element de conservare și previne putrezirea. Ea posedă însușirea de a nu descompune, ci previne stricăciunea. Influența adevărului care pedepsește și păzește ar trebui să emane de la noi, ca oameni consacrați, asupra împrejurimilor noastre, asupra pământului; o influență care are un efect benefic, inhibă dezvoltarea stricăciunii și reține judecățile lui Dumnezeu. Noi purtăm responsabilitatea sacră de a străpunge relațiile pământești cu ascuțișul adevărului divin și de a da mărturie împotriva naturii și activității lumii.

Dar, ca adevărați ucenici ai lui Isus, nu numai că avem sarcina de a „*avea sare în noi înșine*” (Marcu 9.50), dar suntem lăsați aici „*să lăsăm lumina noastră să lumineze*” (Matei 5.16). Domnul nu numai că i-a numit pe ucenici „*sarea pământului*”, dar le-a spus și: „**Voi sunteți lumina lumii**” (Matei 5.14.) Eliberați din stăpânirea întunericului (Coloseni 1), am fost aduși la lumina Sa minunată. Și așa cum la prima creație a fost lumină prin cuvântul de putere al lui Dumnezeu: „Să fie lumină!”, tot așa și acum cei răscumpărați au devenit o „*creație nouă*” [compară cu 2 Corinteni 5.17], „*lumină în Domnul*” [Efeseni 5.8], prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în dragoste. Ce har, ce demnitate de a fi *lumina lumii*! Ca atare, suntem chemați să proclamăm virtuțile lui Hristos, cu alte cuvinte, să demonstrăm practic *tot* ceea ce se găsește în El, care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată: smerenia Sa, blândețea Sa, puritatea Sa, sfințenia Sa, harul Său, dragostea Sa, bunătatea Sa și așa mai departe.

„*Sarea pământului*” – „*lumina lumii*” - a descoperi *acestea* înaintea oamenilor este chemarea noastră, lucrarea noastră, până când va veni Domnul și va începe ceasul încercării, „care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ”. Această slujbă, această misiune sacră, este încredințată administrației noastre. Și „*se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios*” (1 Corinteni 4.2).